

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาปุดพันพิทยาคาร
ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสาน
กับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน

A Comparison of Achievement in Learning Folk Dance "Fon-ngiaw"
of Secondary 1 (Grade7) Students Maptaputphanpittayakan School
Students' Study by using a Jigsaw Technique Blended
with Simpson's Practical Skill Instructional Model

ชัชพร ภูน้อย¹ คำรณ สุนทรานนท์² รจนา สุนทรานนท์³

Chatchaporn Poonoy, Kamron Suntharanont, Rojana Suntharanont

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สันระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม และ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนมาตาปุดพัน-พิทยาคาร จำนวน 2 ห้องเรียนสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ห้องละ 40 คน แยกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบ แบบประเมินการนำเสนอ และแบบวัดทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test dependent sample ค่า t-test

Received: 2023-01-09 Revised: 2023-03-25 Accepted: 2023-03-25

¹ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, Faculty of Fine and Applied Arts, Rajamangala University of Technology Thanyaburi. Corresponding Author e-mail: Chatchaporn_P@mail.rmutt.ac.th

² คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, Faculty of Fine and Applied Arts, Rajamangala University of Technology Thanyaburi. e-mail: kamrom_s@rmutt.ac.th rojana_rmutt.ac.th

³ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี Faculty of Fine and Applied Arts, Rajamangala University of Technology Thanyaburi. e-mail: kamrom_s@rmutt.ac.th rojana_rmutt.ac.th

Independent ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยวของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้; เทคนิคจิ๊กซอร์; ทักษะปฏิบัติของซิมป์ซัน; วิชานาฏศิลป์มัธยมศึกษาปีที่ 1

Abstract

This research the objectives were to: 1) compare the learning achievement in the knowledge of traditional dance courses dance set of Secondary 1 (Grade7) students by using a Jigsaw Technique Blended with Simpson's Practical Skill Instructional Model. 2) compare the learning achievement in traditional dance course knowledge dance set between control group and experimental group. 3) compare the learning achievement in performing arts courses in traditional dance courses dance set of between control group and experimental group by using the Jigsaw Technique Blended with Simpson's Practical Skill Instructional Model with the control group using the traditional method. The sample used were Secondary 1 (Grade7) students at Maptataputpanpittayakarn School academic year 2022, consisting of 2 classrooms, 40 students per class derived by cluster sampling from 6 classroom which mix ability of the students, divided one classroom as a control group and another as an experimental group. The research instruments were 1) plans for Learning Folk Dance "Fon-ngiaw" 2) pre-test and post-test 3) evaluation form about knowledge 4) the learning achievement test. Statistical analysis was Mean, Standard Deviation (SD), t-test dependent sample and t-test independent. The research findings revealed that 1) learning achievement in knowledge of traditional dancing of "Fon-ngiaw" of experimental group was higher than pre-test at the statistical significance level of .05 2) learning achievement of traditional dancing of "Fon-ngiaw" of experimental group was significantly higher than the control group who learned by traditional method at level .05 and 3) The overall learning achievement of traditional dancing of "Fon-ngiaw" in practical skills between the experimental group who and the control group that used the traditional method at the statistical significance level of .05

Keywords: Achievement; Jigsaw Techniques; Simpson's Practical Skills; Mathayom 1 Dance Subject.

บทนำ (Introduction)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 มีเนื้อหาวิสัยทัศน์ของหลักสูตรคือ มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรมมีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และมีการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้ และคุณธรรมโดยผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาให้เข้าใจถึงมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนคุณลักษณะอัน พึงประสงค์ แล้วจึงพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพและบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ซึ่งเป็นเป้าหมายที่กำหนด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ มีคุณค่าและมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองอันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ในสาระที่ 3 นาฏศิลป์ในแต่ละระดับชั้น มีมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระแกนการเรียนรู้แกนกลาง สอดคล้องตามพัฒนาการของผู้เรียน มีการจัดทำมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในด้านต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น โดยกำหนดให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาทางด้านนาฏศิลป์ ตลอดจนนำไปสู่การฝึกปฏิบัติทักษะ การแสดงนาฏศิลป์ไทยมีรูปแบบการแสดงออกที่มีท่าทางและท่ารำที่มีแบบแผน กำหนดไว้เป็นมาตรฐาน ดังนั้นการเรียนนาฏศิลป์และการแสดงออกทางนาฏศิลป์จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้อง โดยเริ่มตั้งแต่การฝึกหัดนาฏศิลป์ไทยเบื้องต้น ซึ่งเป็นท่ารำพื้นฐานในการปฏิบัติท่าทางนาฏศิลป์ไทยในชุดการแสดงต่าง ๆ และมีกระบวนการท่ารำที่ใช้ภาษานาฏศิลป์มาเรียงร้อยให้เป็นกระบวนการท่ารำ สื่อความหมายตามบทร้องและทำนองเพลง (นิตยา เติ่งประเสริฐ, 2557) เพื่อต้องการส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกด้วยความสนุกสนาน

เพลิดเพลินและมุ่งพัฒนาหรือปลูกฝังลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ เพื่อความเจริญงอกงามส่วนตนและความสงบสุขของสังคมโดยพัฒนาหรือปลูกฝังด้านบุคลิกภาพ อารมณ์ สังคมและเจตคติ ในอดีตกระบวนการสอนวิชานาฏศิลป์นั้น มักเน้นครูเป็นศูนย์กลางในการจัดการเรียนรู้ไม่มีกิจกรรมที่หลากหลายที่จะเอื้อต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดการสอนแบบกลุ่มใหญ่ มีการถ่ายทอดทำซ้ำด้วยวิธีการบรรยาย สาธิต และฝึกซ้อมด้วยตัวเองทำให้ผู้เรียนขาดกระบวนการคิดวิเคราะห์ อีกทั้งยังมีมุมมองต่อวิชานาฏศิลป์ว่าไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ครูจึงควรมีบทบาทในการเป็นผู้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะความรู้และปฏิบัติ อีกทั้งยังเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในชั้นเรียนให้เกิดความน่าสนใจมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ที่ให้ความสำคัญในการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพื่อเน้นปรับปรุงคุณภาพการศึกษาของไทยให้เกิดการพัฒนาต่อผู้เรียนในด้านทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต อาทิเช่น ทักษะการคิดวิเคราะห์ ทักษะการสื่อสาร ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี เป็นต้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ (Jigsaw) เป็นการเรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเองและด้วยความร่วมมือและการช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ วิธีการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะกระบวนการคิด โดยให้ผู้เรียนศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์เนื้อหาสาระจากแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น ใบความรู้ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ และนำข้อมูลมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อน ๆ โดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์และสังเคราะห์ เรียนรู้ร่วมกันจนเกิดความรู้ที่ยั่งยืน

รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Instruction Model Based on Simpson's Processes for Psycho Motor Skill Development) เป็นรูปแบบการสอนทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนา ทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย โดยการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้วจะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรง หรือความราบรื่นในการจัดการกระบวนการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สันมี 7 ขั้นตอน คือ ขั้นการรับรู้ (perception) ขั้นเตรียมความพร้อม (set) ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (guided response) ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำได้เอง (mechanism) ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ (complex overt response) ขั้นการปรับปรุง/ประยุกต์ (adaptation) และขั้นการคิดริเริ่ม (origination) (ทิตนา แหมมณี, 2550)

จากกระบวนการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์และทักษะปฏิบัติของซิมป์สันดังกล่าว เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีขั้นตอนและเป็นระบบ นำไปสู่ความเข้าใจในเนื้อหาสาระและการปฏิบัติโดยเริ่มจากการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ จึงเป็นรูปแบบการสอนที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การนำกระบวนการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์และทักษะปฏิบัติของซิมป์สันมาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านนาฏศิลป์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน เนื่องจากการแสดงพื้นเมือง ชุดฟ้อนเจี้ยว มีขอบข่ายสาระด้านความรู้และทักษะปฏิบัติได้แก่ การร้องเพลง

การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ้งไม้) และการปฏิบัติท่ารำ ดังนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ในรูปแบบของกระบวนการวิจัยเชิงทดลอง ในเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคา ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ และด้านทักษะการปฏิบัติ อีกทั้งผู้วิจัยและผู้สนใจในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ได้รับองค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนใหม่ๆ ได้มีความรู้ นวัตกรรมการสอนนาฏศิลป์ รวมถึงนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ได้มีความรู้และทักษะในการเรียนนาฏศิลป์เพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

1. รูปแบบการวิจัย

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ของโรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวน 240 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ของโรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร จำนวน 2 ห้องเรียนที่สุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) จากห้องเรียนที่จัดนักเรียนแบบละความสามารถ ห้องละ 40 คน จัดให้เป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้อง ที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ้อนเงี้ยว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 แผน ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับชุตพ้อนเงี้ยว (สอบก่อนเรียนและหลังเรียน) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การร้องเพลงพ้อนเงี้ยว แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการแสดงชุตพ้อนเงี้ยว (กิ่งไม้) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การปฏิบัติท่ารำชุตพ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การปฏิบัติท่ารำชุตพ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การปฏิบัติท่ารำชุตพ้อนเงี้ยว (ท่อนที่ 3) และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 คุณค่าของเพลงพ้อนเงี้ยว (การนำเสนอรายงาน) แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุตพ้อนเงี้ยว แบบประเมินการร้องเพลงพ้อนเงี้ยว แบบประเมินอุปกรณ์การแสดง (กิ่งไม้) แบบประเมินการปฏิบัติท่ารำ และแบบประเมินการนำเสนอรายงาน

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุตพ้อนเงี้ยว โดยใช้วิธีการสอน 2 แบบ คือ แบบที่ 1 ใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน กับกลุ่มทดลอง และแบบที่ 2 ใช้วิธีการสอนแบบปกติกับกลุ่มควบคุม ในแต่ละแบบกำหนดเป็น 7 แผน โดยกำหนดเนื้อหาสาระและระยะเวลาในการสอนเท่ากัน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ดำเนินการจัดการเรียนรู้และวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านความรู้กับกลุ่มทดลอง ที่ใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน และกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอน แบบปกติ โดยใช้แบบทดสอบ 1 ฉบับในแผนการเรียนรู้ที่ 1 และแบบประเมินการนำเสนอรายงานในแผนการเรียนรู้ที่ 7 บันทึกคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้และวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบประเมินการปฏิบัติทักษะในแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

- 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ใช้แบบประเมินการร้องเพลงพ้อนเงี้ยว

- 2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ใช้แบบประเมินการประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้)

- 2.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-6 ใช้แบบประเมินการปฏิบัติท่ารำบันทึกผลคะแนนสอบระหว่างเรียนแล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3. ดำเนินการรวบรวมคะแนนในแต่ละด้าน คือ ด้านความรู้และทักษะปฏิบัติ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

- 5.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง

ชุดฟ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิค จิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบ 1 ฉบับ และแบบประเมินการนำเสนอรายงาน วิเคราะห์โดยกรทดสอบค่าที่ (dependent Samples t-test)

5.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิค จิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ ด้วยแบบทดสอบ 1 ฉบับ วิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที่ (Independent Samples t-test)

5.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมืองชุด ฟ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิค จิกซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการสอนแบบ ปกติ แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางด้านการทักษะปฏิบัติ วิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที่ (Independent Samples t-test)

สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพ ประสิทธิภาพของเครื่องมือ ได้แก่ การหาคุณภาพ เครื่องมือโดยการหาค่า IOC หาความง่าย (P) เป็นรายชื่อ ของแบบทดสอบ หาค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบ ซึ่งวัดทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Domain) และหาค่าความเชื่อมั่นของ แบบทดสอบ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) สถิติที่ใช้ในการทดสอบ สมมติฐาน ได้แก่ วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สูตร t-test dependent Sample วิเคราะห์เปรียบเทียบ ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t-test Independent

ผลการวิจัย (Research Results)

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ่อนเงี้ยวของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนเรียนกับหลังเรียน

การทดสอบ	n	$\bar{x}$	SD	$\bar{D}$	t	Sig.
ก่อนเรียน	40	11.30	5.74	4.85	5.22*	.000
หลังเรียน	40	16.15	0.83			

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุดพันพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 4.85 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 5.22$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	n	$\bar{x}$	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	40	24.70	1.01	12.32*	.000
กลุ่มควบคุม	40	21.43	1.34		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ พบว่า มีค่า $t=12.32$ ซึ่งแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของเพลงฟ้อนเงี้ยว รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติ รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	n	$\bar{x}$	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	40	56.73	2.47	12.20*	.000
กลุ่มควบคุม	40	47.96	3.82		

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุดพันพิทยาคารระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน

กับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 12.20$ ซึ่งแสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ่อนเงี้ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุตรพัฒนพิทยาคารระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุตรพัฒนพิทยาคาร ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากผลการทดสอบหลังเรียน ค่าคะแนนของนักเรียนมีค่าคะแนนที่สูงขึ้นกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน ทั้งนี้เกิดจากการผ่านกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ส่งผลให้มีการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น โดยวิเคราะห์ได้จากการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนกับผลการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศริน ศรีวิสัย (2558) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันและเดวิสในการสอน การประดิษฐ์โคลอย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหาดงสังฆราชวรอุบลรัตน์ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันและเดวิส ในการสอนการประดิษฐ์ โคลอยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหาดงสังฆราชวรอุบลรัตน์ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านทักษะปฏิบัติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการปฏิบัติในภาพรวมอยู่ในระดับดีเยี่ยม คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.90 และผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันและเดวิสในการสอนการประดิษฐ์ โคลอย พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน ซึ่งก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.20 และ หลังเรียน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.20 และสอดคล้องกับงานวิจัยของหยาดพิรุณ พวงสุวรรณ (2558) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนด้วย ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังสูงกว่าการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์พื้นเมือง ชุดพ่อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาบุตรพัฒนพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

กับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ที่ใช้กระบวนการเรียนการสอนเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบและมีการเน้นย้ำเนื้อหาสาระ โดยเปิดโอกาสให้สืบค้นข้อมูล บูรณาการความรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน จึงทำให้ผลการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ren-Shing Wang (2006) ได้ศึกษาเรื่องผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอร์ ที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอร์ มีคะแนนสอบปลายภาคสูงกว่ากลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีดั้งเดิม อีกทั้งยังมีทัศนคติเชิงบวกมากขึ้นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่เชื่อมโยงกับการพูด โดยมีคำแนะนำเพิ่มเติมในการนำเอาการเรียนรู้เทคนิคจิ๊กซอร์นี้ไปปรับเปลี่ยนให้เป็นวิธีการสอนในสาขาวิชาอื่นอีกด้วยและ Yueh-Min Huang, Tien-Chi Huang และ Meng-Yeh Hsieh (2008) การพัฒนาการเรียนรู้ แบบร่วมมือ ร่วมกับวิธีการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์ ผลการวิจัยพบว่า สื่อการเรียนการสอนหลักสูตรดิจิทัล พร้อมคำอธิบายประกอบแบบผังวิธีการศึกษา SQ3R แบบรายบุคคลของชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ และนักเรียนมีผลการเรียนแบบร่วมมือร่วมกับวิธีการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปุษยบัณฑิต มีบุญ, รจนา สุนทรานนท์ และคำณ สุนทรานนท์ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน : ระบำชาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของ ซิมพ์สัน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ชุดระบำชาวนาของกลุ่มทดลอง โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ระหว่างกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ด้านการร้องเพลงฟ้อนเงี้ยว ด้านการประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) และด้านการปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการร้องเพลงฟ้อนเงี้ยว ด้านการประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) และด้านการปฏิบัติท่ารำชุดฟ้อนเงี้ยว ของรายวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการสอนทักษะปฏิบัติจำเป็นต้องให้นักเรียนลงมือปฏิบัติเอง เช่น การร้องเพลง การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) และการปฏิบัติท่ารำ วิธีการสอนดังกล่าวเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติทักษะ ดังนั้นการสอนรายวิชานาฏศิลป์

พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของกลุ่มทดลองเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียน เรียนแบบ การสาธิตของครู ได้แก่ การร้องเพลง การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) และการปฏิบัติทำรำอย่างเป็น ขั้นตอน โดยใช้รูปแบบการสอนของเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ ซัน ทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติได้สอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละรายแผนและมีผล คะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีญา สีสเลา, คำ รณ สุทธานนท์ และรจนา สุทธานนท์ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การ เรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำรำวงมาตรฐานของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์เอก ตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิ๊กซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส พบว่า นักเรียนที่เรียนรำวง มาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอร์ ผสมผสานทักษะปฏิบัติ เดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ เรียนรำวงมาตรฐานโดยใช้ รูปแบบการเรียนจิ๊กซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูงกว่ากลุ่มที่เรียน ด้วยรูปแบบการสอนแบบ ปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทักษะการปฏิบัติทางการ เรียนของกลุ่มที่เรียนรำวง มาตรฐานโดยใช้รูปแบบการเรียนจิ๊กซอร์ผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสสูง กว่ากลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้อง กับงานวิจัยของ หยาตพิรุณ พวงสุวรรณ (2558) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัด การแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 86.16/ 81.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรม การเรียนรู้ เรื่องทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังสูงกว่าการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้โดยรวมด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ พื้นเมือง ชุดพ็อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคารระหว่าง กลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของ ซิมพ์ซัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้าน ทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้ผ่านกระบวนการเรียนการสอน ที่ใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดยเน้นทักษะปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอนทำให้ เข้าใจรูปแบบการสอนและเก็บเกี่ยวประสบการณ์ในการเรียนมาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการให้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน การใช้เทคนิคต่าง ๆ เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการ เรียนรู้ ทักษะโดยรวม ทำให้เกิดทักษะในการปฏิบัติในการร้องเพลง การประดิษฐ์อุปกรณ์ (กิ่งไม้) และการปฏิบัติทำรำได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และมีทักษะในการแสดงออกในเชิงประจักษ์ ซึ่ง

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Brooke Beckett (2006) ได้ศึกษาเรื่องวิธีการสอนวิชาวิทยาศาสตร์โลกจากระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ที่แตกต่างกัน โดยใช้เทคนิคจิ๊กซอร์ พบว่า การสอนแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ ช่วยเพิ่มความเข้าใจของนักเรียน ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์โลก แต่ไม่สามารถเข้าใจในเนื้อหาเชิงลึก การสอนแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ช่วยทำให้นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำสามารถมีคะแนนที่สูงขึ้น แต่ไม่มีผลต่อนักเรียนที่มีคะแนนดีอยู่แล้วให้มีคะแนนที่สูงขึ้นและพบว่าการสอนแบบเทคนิคจิ๊กซอร์ช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุสรินทร์ พาระแพน (2561) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ชัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติท่ารำ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ชันที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 92.51/87.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ บุคลิกภาพการปฏิบัติท่ารำของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติ ท่ารำ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด และความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติท่ารำของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติ ท่ารำ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมเฉลี่ย อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

- 1) การบริหารเวลาในการเรียนการสอนให้เหมาะสม เพื่อที่จะได้ใช้เวลาในการสอนให้คุ้มค่า และเกิดประโยชน์ต่อนักเรียนมากที่สุด
- 2) ควรทำความเข้าใจในกระบวนการและขั้นตอนของการสอน เพื่อให้เหมาะสมกับการสอนในรายวิชานั้นๆ
- 3) เทคนิคการสอนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน ช่วยเพิ่มแนวทางการประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนให้กับรายวิชาอื่นได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) การใช้แนวทางการสอนของงานวิจัยที่ศึกษากับรายวิชาอื่น เพื่อให้สามารถพัฒนาต่อยอด และมีความเหมาะสมกับการสอนครั้งต่อไปในอนาคต
- 2) การศึกษาเชิงเปรียบเทียบโดยการใช้วิธีการสอนในแต่ละระดับชั้น เพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น
- 3) ได้ฝึกการวิเคราะห์เนื้อหาการเรียนการสอนที่ละเอียดมากขึ้น เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน

4) ผลของการวิจัย แสดงให้เห็นถึงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การเรียนที่ประสบความสำเร็จในแต่ละด้าน สามารถที่จะนำไปปรับใช้ร่วมกับรายวิชาอื่น เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพเพิ่มมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ*. กรุงเทพฯ : กระทรวง.
- เกศริน ศรีวิลัย. (2558). *การใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันและเดวิสในการสอนการประดิษฐ์โคมลอยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนทางดงสังฆราชราษฎร์อุบล จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทิตนา แหมมณี. (2555). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา เต็งประเสริฐ. (2557). *การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติ เดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- บุสรินทร์ พาระแพน. (2561). *การพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านตามแนวคิด ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติทำรำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุษยบัณฑิต มีบุญ, รจนา สุนทรานนท์ และคำณ สุนทรานนท์. (2564). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน : ระบำชาวนา โดยใช้รูปแบบการสอนของซิมพ์สัน*. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี*. 13(2), 288-300.
- ศรีัญญา สีเลา, คำณ สุนทรานนท์ และรจนา สุนทรานนท์. (2564). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้และทักษะปฏิบัติทำรำนมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน สารสาสน์เอกตรา โดยใช้รูปแบบการสอนจิกซอว์ผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส*. *วารสาร จันทรเกษมสาร*. 27(1), 158-172.
- หยาดพิรุณ พงสุวรรณ. (2558). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- Brooke Beckett. (2006). *Differentiating Instruction Using Jigsaws: Results in a SDAIE Science Class*. The degree of Master of Arts. University of california.
- Ren-Shing Wang. (2006). *THE EFFECTS OF JIGSAW COOPERATIVE LEARNING ON MOTIVATION TO LEARN ENGLISH AT CHUNG-WA INSTITUTE OF TECHNOLOGY, TAIWAN*. The degree of Doctor of education. Florida International University.

Yueh-Min Huang, Tien-Chi Huang and Meng-Yeh Hsieh. (2008). Using annotation services in a ubiquitous Jigsaw cooperative learning environment. *Educational Technology & Society*. 11(2), 3-15.